

КАЛЕЙДОСКОП ПОДІЙ

ст. 3

ЗНАЙОМІ НЕЗНАЙОМЦІ

ст. 6

ХОБІ СТУДЕНТІВ УНІВЕР.СІТІ

ст. 9

НАШІ

ст. 10-11

МИСТЕЦЬКІ ОБРІЇ

ст. 13

Крила

А й правда, крилатим ґрунту не треба.
Землі немає, то буде небо.

Немає поля, то буде воля.
Немає пари, то будуть хмари.

В цьому, напевно, правда пташина...
А як же людина? А що ж людина?

Живе на землі. Сама не літає.
А крила має. А крила має!

Вони, ті крила, не з пуху-пір'я,
А з правди, чесноти і довір'я.

У кого - з вірності у коханні.
У кого - з вічного поривання.

У кого - з щирості до роботи.
У кого - з щедрості на турботи.

У кого - з пісні, або з надії,
Або з поезії, або з мрії.

Людина ніби-то не літає...
А крила має. А крила має!

Ліна КОСТЕНКО

Редакція «Універ.Сіті» повідомляє своїх читачів, що з березня цього року ми отримали Свідоцтво про державну реєстрацію серії ЧГ №487-136 Р, а також відкрили власний сайт з такою ж назвою, де можна знайти електронну версію нашої газети та продивитися матеріали за попередні роки. Крім того, на сайті можна розмістити власну інформацію, яку б Ви хотіли бачити на шпальтах нашої «Універ.Сіті».

Запрошуємо Всіх до співпраці.

Філологічний факультет щиро вітає доктора філософських наук, проф. **Володимира Анатолійовича Личкова** з 65 річчям, яке він зустрів 2 червня. З нагоди цієї дати хочемо побажати, перефразувавши Антона Чехова, який вважав, що «хто мав насолоду творчості, для того не існує інших насолод», щоб наш ювіляр і надалі продовжував дивувати своєю наснагою у написанні монографій («Філософія етнокультури» вийшла у світ у травні 2011). І якщо «творчість це втілення пережитого змісту душі», то свою душу Володимир Личковач вкладає у розбудову Чернігівської естетичної школи. На сьогодні вона налічує 6 захищених кандидатів наук та 4 аспіранти, які готують дисертації з естетики, а також цілу низку викладачів, які методологічно живляться в науковому колі Личкова. І, як римував Андрій Вознесенський, «Судьба, как ракета, летит по параболе. Обычно — во мраке и реже — по радуге», вислови-мо впевненість, нам таки пощастило побачити веселку в долі однієї людини.

Угоду про співробітництво до 31 грудня 2015 року підписали Чернігівський педагогічний університет імені Т.Г. Шевченка та Національний архітектурно-історичний заповідник «Чернігів стародавній».

Угода укладена з метою вдосконалення організації спільних науково-дослідних робіт та організації навчального процесу, наукових обмінів та стажування викладачів і наукових співробітників в галузі археології, архітектури, етнології, історії, краєзнавства, покращення професійної підготовки вчителів історії, спеціалістів-археологів, краєзнавців та етнологів, більш ефективної організації навчальної польової археологічної практики.

Заповідник та університет домовились про співробітництво зокрема:

участь у розробці спільних наукових тем, експедицій, програм та проектів; взаємодопомога і сприяння в проведенні

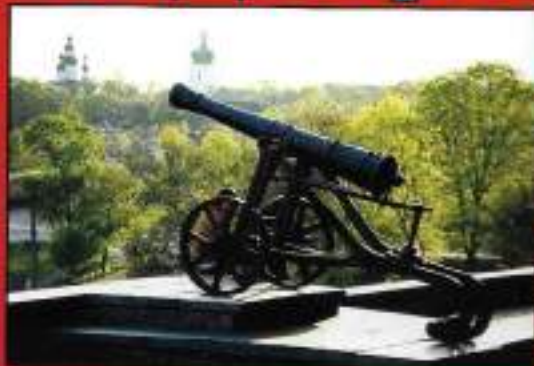
археологічної та етнографічної практик; підготовка, рецензування та видання спільних методичних і навчальних посібників, наукових видань; обмін навчальною та науковою літературою й інформацією.

Додамо, що педагогічний університет та архітектурно-історичний заповідник уже тривалий час співпрацюють, зокрема у проведенні археологічних досліджень на території Чернігівщини та організації науково-

просвітницьких заходів. До речі, у жовтні 2011 року буде спільно організована наукова конференція до 975-річчя першої писемної згадки про Спасо-Преображенський собор м. Чернігова.

Джерело: Чернігів стародавній

УГОДА про...

А наше царство насолоджується відпочинком під теплими промінчиками сонечка. Березень та квітень були для студентів фізмату насиченими.

По-перше, тиждень факультету видався на славу: феєричний концерт, фото на стінах, щасливі обличчя студентів та викладачів. По-друге, свого фіналу добіг фото-конкурс, переможницею якого стала студентка 21 групи Ірина Комок.

Не встигли ми оговтатися від одного свята, як нам привітливо махало інше – День Космонавтики. Отож, 12 квітня у приміщенні 416 ауд. зібралися не тільки фізики, астрономи, студенти та викладачі університету, а й гості зі шкіл міста й області. Було цікаво послухати історії про підготовку до першого польоту людини у космос, виступи молодих науковців Астрономічного центру при фізико-математичному факультеті. У кінці програми відбулася вікторина, переможцем став учень 12 школи нашого міста. На радощах юнак так перехвилювався, що забув про грамоту й приз. Та все одно усім було весело і цікаво.

Я вам бажаю не розслаблятися. Травень був теплим і спокійним, проте не забувайте про червень!

Вірна вам, Марина БАРИЛО

... А на філологічному факультеті як завжди вирує життя...

Нещодавно, а саме з 11 до 15 квітня, університетське життя засяяло яскравими подіями, присвяченими святкуванню тижня наймолодшого, але одного з найкреативніших факультетів університету – філологічного.

Тиждень обіцяв бути цікавим з самого початку. Вже в понеділок викладачі, студенти та просто бажаючі мали змогу зустрітися з режисером Андрієм Бакіровим, а наступного дня, у вівторок, відвідати презентацію нової книги професора В.А. Личковаха, підтримати юних знавців англійської мови, наших першокурсників у вікторині «Who is best in English?», або зайнятися науковою діяльністю та взяти участь

у конференції молодих науковців і студентів, організатором якої є голова Співки молодих науковців, доцент О.А.Мащівка. Після такої плідної праці ми всі мали змогу насолодитися виставою за постановкою Євгена Гришковця «Дредноути» Київського театру ім. І.Франка, який охоче завітав до нашого університету. Але і це ще не все!

У середу після такого натхнення, яким для нас стали «Дредноути», нас очікував ще один сюрприз – дебютна постановка вистави театральної студії «Джерело» - «Фарзони», під керівництвом ст.викладача кафедри української мови і літератури І.С.Андрусишин. Ну і звичайно, не обійшлося й без святкового концерту, який за підтримки деканату філологічного факультету, був організований студентською радою та ініціативними студентами. На концерті гостей радували не лише таланти факультету, а й спеціально запрошені гості, серед яких були шоу-балет «Ярмарка», танцювальний колектив «BroadWay», «BJ-studio» та ін.

Справжнім відкриттям стала п'ятниця та організоване за ініціативи студентства філологічного факультету загальне університетське свято - «День Вишиванки». Так ось, прокинувшись з ранку, всі ми, англійці та українці разом одягнули вишиті сорочки і вирушили в дорогу

популяризації української культури серед студентів університету. І можна сказати, в нас це майже вийшло! Хто знає, може таке свято стане гарною щорічною традицією.

Та тиждень факультету закінчився, відгрімилі фанфари та музика, і ми повернулися до навчання. Адже скоро сесія... Хоча ні! 25 травня, в міжнародний День філолога весь факультет святкував свято «Останнього давоніку» для випускників 4-их та 5-их курсів.

Ось таке воно наше життя на філфаці - залишаємося творити та яскравими і з нетерпінням чекаємо на нові події!!!

Ірина ЧУГАЙ

Хто став «Першою Леді» фізмату

Дівчата на фізмати вміють не тільки вдало розв'язувати інтеграли та доводити теореми, а й чудово співають, танцюють, малюють і, навіть, шийють одяг! А ще, вони у нас найвродливіші! Підтвердженням цьому став конкурс «Перша Леді фізико-математичного факультету 2011», який відбувся 5 травня у актовій залі університету.

Участь брали шість красунь. Вони розкрили свої здібності у п'яти етапах.

Тема заходу присвячена нашій Батьківщині.

Під час першого дефіле дівчата з'явилися у вишитих сорочках, яскравих спідницях та з червоними стрічками у волоссі. Наші прекрасні україночки!

Для другого конкурсу студентки заздалегідь підготували електронну презентацію зі своїми фотографіями. Учасниці розповідали про себе та про те, чому вони люблять рідний край.

Третій конкурс – інтелектуальний. Красуням загадували народні загадки та запитання про Україну. Звичайно ж, вони вдало справилися з цим завданням.

Продемонструвати свої таланти дівчата змогли під час четвертого етапу: тут уже були і пісні, і танці, власні картини і моделі, вдягнені у власноруч пошитий одяг.

Останнє дефіле – вихід у вєнірному вбранні. Елегантність та чарівність ніхто не відміняв! Красиво! Що ще сказати –

просто немає слів!

Непомітно свято краси добігло кінця. Журі оголошує результати. Блискучу корону та титул переможниці вручають Селянській Юлі. Не очікуючи такого результату, красуня розплакалася прямо на сцені!

Юлі намагається на третьому курсі. Вважає, що перемогти їй допомогла її природність. Вона зовсім не прагнула бути першою, не слідувала за оцінками суддів, а просто стримувала задоволення від дійства.

З дитинства захоплюється танцями. Брала участь в шкільному КВК. Її життєве кредо – це «золоте правило», що не можна робити людям того, чого не хочеш, щоб зробили тобі.

«Дуже дякую Наталії Олександрівні Прядко за те, що вона організувала такий чудовий захід! Він додав мені впевненості у собі. У мене навіть з'явилося бажання брати участь у якихось більш масштабних конкурсах краси», – говорить студентка.

А ще Юлі зізналася, що під час конкурсу дуже подружилися з іншими дівчатами. Між ними зовсім не було конкуренції, а навпаки – всі підтримували одна одну та давали поради. На запитання: Чи врятує краса світ? – вона впевнено відповіла, що світ врятує доброта.

Ось такі вони, наші паняночки! Обережно, бо у них аж дві зброї: видима – то чарівна врода, а прихована – то розум могутній.

Тетяна ЛАШУК

26 квітня відбувся конкурс «Міс психолого-педагогічного факультету». За організацію заходу відповідали учасники студентського парламенту Захарченко Аліна та Кардін Валерій, вони ж і заохочували спонсорів. У конкурсі брали участь 9 дівчат: Белоус Маріна, Болбат Аліна, Дончук Юлія, Мелінова Ніна, Нікіторець Ольга, Дмитрук Катерина, Шишин Яна, Ушакова Вікторія, Рой Анастасія. Кожна з дівчат отримала певну номінацію та чисельні призи від спонсорів, у тому числі набори косметики від фірми «TianDe». Конкурс складався з п'яти етапів: дефіле, візитка, де дівчата мали продемонструвати свої таланти, міс

омакота, конкурс на інтелектуальність та дефіле у вєнірних сукнях. Усі учасниці були по-своєму оригінальні та непередбачувані. Проте перемогу отримала лише одна – Анастасія Рой, вона ж отримала і звання «Міс гля-

Конкурс краси на психолого-педагогічному факультеті

дацьких симпатій». Конкурс оцінювали викладачі психолого-педагогічного факультету, зокрема Жук Олександр Юрійович, Коротков Павло Васильович, Ворожбит Сергій Анатолійович.

Платонова Оксана Георгіївна та представник фірми «TianDe» – Камішева Світлана. Між конкурсами і журі, глядачі мали змогу подивитися різного типу концертні номери: це були і пісні, і танці і, навіть, виступ команди КВК «Конфетка».

Глядачі протягом всього концерту були активними і підтримували дівчат, що надавало учасницям наснаги та впевненості в собі.

Такі конкурси відбуваються уже протягом трьох років, і організатори не збираються зупинятися на досягнутому, адже кожна з дівчат заслуговує на увагу, особливо дівчата нашого університету.

Даша КОНОПАЦЬКА

На Подільщині в родині дрібного поміщика у м. Вінниці 17 вересня 1864 року народився Михайло Михайлович Коцюбинський. Виріс хлопчина в коханні та ніжності батьків. Він вирізнявся прагненням до знань, до нового, до краси.

Симон Петлюра
Коцюбинський М. М.

«Він сполучив у своєму таланті і глибокого психолога, що потрапить збагнути глибин душевних переживань, що уміє якимось обережно і надзвичайно дотикатись до ран душі, і яскравого пейзажиста, що чутливо реагує на красу природи і майстерно володіє таємницею відтворення її...»

Симон Петлюра

своїх сучасників знанням природничих наук. Він проникав у таємниці природи через наукову літературу і власні спостереження. Це допомагало йому глибше, по-філософськи сприймати навколишній світ, краще збагнути і точніше відтворити життя людини в органічному зв'язку з усім світом.

Уже в зрілі роки, переїхавши до Чернівців, Коцюбинський посів посаду діловода, а також завідувача столом народної освіти та редактора «Земського збірника». Влаштувавшись у Чернівці, він одразу ж заходився створювати осередок із прогресивних громадських діячів, літераторів, газетарів, учителів. Щопонеділка вечорами в будинку Коцюбинських збиралися письменники – Борис Грінченко з дружиною Марією Загірною, Григорій Коваленко, Володимир Самійленко, Микола Чернявський, Микола Воро-

предметом суперечок літературних критиків. Ще і дотепер деякі дослідники модернізму М. Коцюбинського говорять обережно, називаючи його імпресіоністом у літературі. Сучасник письменника, критик С. Єфремов так сказав про нього: «Людина культурна, до найменших подробиць, європейець з голови до п'ят... був справжнім аристократом Духа без жодного силування зі свого боку...».

16 березня 2011 року в Чернівецькому музеї імені М. Коцюбинського відбулася презентація книги «Життя і творчість М. Коцюбинського», в якій були викриті «білі плями» його життя, те, чого не знав простий людина!

Досить довгий час книжка не могла побачити світ, але за допомогою жителів міста та міської влади були зібрані кошти на видання цієї перлини. Видавати книгу взялися працівники музею – Ольга Іванівна Ермоленко та Наталя Коцюбинська.

У книзі стисло, але зрозуміло викладено матеріали про дитинство поета, яке пройшло на Подільщині. Зображена також службова робота, яка дуже виснажувала, проте талановита людина все ж знаходила час для творчості. Як писав Михайло Михайлович: «Творчість кипить у мені». Книга дуже цікава не тільки для науковців, викладачів, студентів, а й для пересічного читача. Вона легка в читанні, насичена багатьма

ілюстраціями, фотографіями сім'ї та портретами самого письменника.

Оксана ЛЯШЕНКО,
Юлія ОНИЩЕНКО

ний, Михайло Могиланський, художник Михайло Жук, Петро Циганко, лікар, вчитель.

Коцюбинський був і залишається одним з найоригінальніших українських прозаїків. Його творчість завжди була

Друкуватися письменник почав на двадцять шостому році життя – у львівському дитячому журналі «Дзвінок». Мовна практика українця – один з яскравих прикладів широкого підходу до розвитку літературної мови. Не заперечуючи ваги різних стилів української літературної мови, словотворів, оригінальних виразів, конструюючи, він головним джерелом збагачення мови вважав загальнонародну розмову.

Його називали Сонцеполонником і Соняхом, бо над усе любив сонце, квіти і дітей. Михайло Михайлович побував у багатьох екзотичних місцях – у Криму, Бессарабії, на Гуцульщині та в Італії, його листи переповнені враженнями від природи цих країв. Він вражав

Раз комп'ютер,
два комп'ютер...

Не так давно (а саме на початку навчального року) хіміко-біологічним факультетом пролетіла радісно-фантастична звістка – новий комп'ютерний клас буде прямо тут, у нас, у 331 аудиторії! Студенти та викладачі з цікавістю очікували знаменного дня – відкриття нового комп'ютерного класу у новій, тільки після ремонту аудиторії, а новенькими комп'ютерами.

І дочекались! Напередодні Міжнародного жіночого дня (таж, до речі, символічно), а точніше 5-го березня студенти вперше переступили поріг аудиторії на навчальне заняття. Тепер викладачі з радістю йдуть на роботу, а студенти – на пари!

Курс Intel, моделювання, генетика, ТЗН, застосування ЕОМ в екології досліджень – це ще на повний перелік предметів, які проводяться в комп'ютерному класі. У майбутньому планується встановити програми комп'ютерного тестування студентів з профільних і непрофільних дисциплін. Це полегшить як роботу викладачів з оцінювання знань студентів, так і дасть можливість студентам показати ці знання без особливих зусиль!

Від імені всіх жителів хіміко-біологічного факультету дякуємо ректоратові й своєму декану за прийомний та довгоочікуваний подарунок!

Антоніна ФЕДОРЧЕНКО

Життя – це театр, а ми в ньому – актори. Багато чого залежить від вмілої руки режисера.

Ця істина оживає не лише у всім відомому афоризмі, а й знаходить своє відображення у шалених буднях звичайного театру, про що і повідав режисер Черніпівського музично-драматичного театру імені Т.Шевченка Андрій Бакіров на зустрічі зі студентами.

Зустріч відкрив професор, доктор філософських наук В.А. Личкова, до того ж саме в той день розпочинався тиждень філологічного факультету. Андрій Бакіров розповів багато цікавого про роботу театру, так би мовити, привідкрив завісу у царство Мельпомени.

Режисер вміло провів паралель між театром та молоддю, цим самим зацікавивши всіх присутніх. Маючи великий досвід роботи в інших театрах, розповів багато «акторських байок». У повітрі відчувалася атмосфера душевного чаювання, сповненого усмішками. Андрій Бакіров не уникнув питань і про свою акторську діяльність, аудиторія з захватом згадувала його блискучі виступи на сцені в образі Ромео і допитувалася, коли ще буде змога це побачити. На жаль, А.Бакіров був категоричним,

запевняючи, що потрібно доводити до кінця одне діло, а не халатися за все. Та все ж ми не полишаємо надії потрапити на виставу з А.Бакіровим у головній ролі.

Режисера приємно здивували питання студентів, одне з яких вразило своєю милозвучністю. На питання про свою улюблену виставу з захватом відповів:

– Безперечно, п'єса «Тарантелло» режисера Анатолія Васильєва. Сама вистава займала майже

4.30 год, але це було так захопливо, особливо для мене як студента. Я не пам'ятаю, як прийшов додому, під враженням перебуваю до сьогодні. Згадую досить часто фестиваль глухо-німих колективів, захоплююсь силою духу цих людей.

На сам кінець А.Бакіров повідав про свої плани й запросив на прем'єру вистави «Слуга двох господарів», та висловив своє захоплення людьми, що обрали професію учителя.

– Педагог має культивувати індивідуальність, а не творити собі подібних, але це надзвичайно важко.

Дякуємо Андрію Бакірову за захопливу зустріч, з нетерпінням чекаємо на нову. Бажаємо натхнення та творчих злетів.

Наталія ІВАЩЕНКО

Які зміни несуть нововведення до Закону України «Про вищу освіту»?

25 травня 2011 року у м. Києві в Київському національному університеті відбувся Всеукраїнський форум лідерів студентського самоврядування «Вимоги студентів – реальність», на якому були присутні і представники нашого університету. На Форумі відбулося обговорення нової редакції проекту Закону України «Про вищу освіту», що була підготовлена за результатами спільної роботи МОН молодіспорт, ректорів та студентського активу вищих навчальних закладів.

Нова редакція законопроекту «Про вищу освіту» передбачає:

- Гарантовану державою стипендію на рівні прожиткового мінімуму (стаття 56);
- Незмінну плату протягом усього терміну навчання для студентів-контрактників (стаття 67);
- Гарантовану державою практику в Україні та можливість стажування за кордоном (стаття 46);

- Прирівняння диплому спеціаліста до диплому магістра (розділ 13);

- Обов'язкове фінансування діяльності органів студентського самоврядування (стаття 37);

- Введення європейських рівнів освіти, що забезпечить спрощення стажування за кордоном (стаття 7);

- Державне замовлення на рівні 51% (стаття 22);

- Вільний вибір навчальних дисциплін в рамках освітньо-кваліфікаційних характеристик (стаття 55);

Нова редакція законопроекту передбачає дуже важливі для студентів

стипендіальні гарантії, а саме, що стипендія не буде нижчою за прожитковий мінімум. На даний момент прожитковий мінімум – 360 гривень.

У проекті Закону також передбачено розширення прав автономії вищих навчальних закладів, зокрема збільшено повноваження вчених рад та розписано

принципи автономії ВНЗ.

У новій редакції законопроекту врегульовано відповідно до європейських вимог відбір на навчання у вищих навчальних закладах: на основі результатів зовнішнього незалежного оцінювання, середнього балу атестата та балу вищого навчального закладу. Така трикомпонентна система забезпечить реалізацію рівних прав громадян у здобутті вищої освіти, а також – досягнення відповідності національної системи відбору до вищих навчальних закладів європейській практиці.

Збережені всі чинні права органів студентського самоврядування.

Органи студентського самоврядування вищих навчальних закладів й надалі будуть активно впливати на вирішення студентських питань у виші. Передбачено також обов'язкове фінансування діяльності органів студентського самоврядування.

Також, проектом закону «Про вищу освіту» передбачено не менш важливе для студента положення, а саме гарантоване проходження студентами практики та можливість стажування за кордоном. Оскільки, на даний час, багато вищих навчальних закладів стикається з тим, що підприємства, установи, організації не хочуть брати на практику студентів. Тепер за відмову від того, щоб студенти проходили практику, передбачена відповідальність.

Слід зазначити, що проект Закону України «Про вищу освіту» передбачає три освітньо-кваліфікаційні рівні: молодший спеціаліст, бакалавр і магістр. Освітньо-кваліфікаційний рівень спеціаліста прирівнюватиметься до магістерського ступеня.

Лідери органів студентського самоврядування вищих навчальних закладів України стверджують, що підстав для студентських мітингів немає, адже пропозиції, що були внесені представниками студентських організацій, враховано!

Тепер на нововведення чекає довгий шлях ухвалення, маємо надію що він буде успішно завершений в найближчий час.

Анастасія ПРОХОРЕНКО

Сергій КРИМСЬКИЙ:
Мінімум європейської
гуманітарної освіченості

Усі ми пам'ятаємо цікаву і теплу зустріч з редактором газети «День» Ларисою Івшиною в стінах нашого університету, на якій багато згадували творчість професора, доктора філософських наук Сергія Борисовича Кримського. Багатьох присутніх зацікавив проект газети, де відомим людям пропонували спробувати назвати десять книг, які необхідно прочитати кожному освіченому громадянину України. Ідея ця належить головному редактору «Дня» Ларисі Івшиній і народилася під час спільної прогулянки з Сергієм Борисовичем Кримським Софією Київською. Тому на прохання наших читачів ми наводимо тут «десятку» Сергія Кримського.

Філософ зауважив, що виділити із сотень геніальних творів людства, які виробила світова цивілізація, знакову десятку книг — можна тільки у стані неабсолютної самовпевненості. Але виправдати її можна лише переконливими основами вибору. А ними можуть бути критерії творчої геніальності в її накладенні на соціокультурну роль твору, його базисність для інших творів і, що важливо, на його екстрадисциплінарність, тобто перевисхідження рамок одного напрямку або спеціальності у прагненні до загальнозначущості.

Ось чому, зважає С.Б.Кримський, попри уся важливість, наприклад, творів Гомера, ми звертаємося до першої міфологеми світової літератури, яка передувала йому, а попри всю ексклюзивність Корану та Талмуду, ми виділяємо спільну для всіх авраамічних релігій частину Старого Завіту. В результаті пропонується такий варіант мінімуму європейської освіченості.

I. «СКАЗАННЯ ПРО ГІЛЬГАМЕША» — одне з першоначал книжності, що супроводжувала перетворення світової історії на цивілізаційний процес, коли людина, усвідомивши свою скінченність, почала шукати в історичних діях безсмертя свого духу. Гільгамеш шукає траву безсмертя так само, як герої індійської «Махабхарати» напів безсмертя — амриту, а китайці створюють міф про боротьбу із драконом смерті.

Ці пошуки не випадково знаменують початок цивілізаційного процесу, бо, навіть стоячи обличчям до Бога, людина відчуває спиною холод небуття. З цієї різниці температур і народжується історія.

Змія краде у Гільгамеша траву вічного життя, і той доходить висновку, що безсмертя здобувається у діях людини. «Сказання» закінчується формулюю, яку надалі сповідували всі історичні герої: «Нехай я помру, але ім'я моє буде жити вічно».

II. «КНИГА БУТТЯ» — перша частина Старого Завіту, що оповідає про дні створення світу. З неї випливає, що Бог не міг відпочивати, не створюючи людину, продовжувача своїх справ. Слідуючи символіці цієї «Книги», кожна людина у своєму житті повинна побачи-

ти світло, знайти свій брег, свою землю і небеса, знайти опору, твердь, дати форму стихіям, розпізнати тварність, розвинути свою душу, заповнити паузу в своїй діяльності спогляданням її підсудків та недільним відпочинком.

III. ПЛАТОН «АПОЛОГІЯ СОКРАТА» — один із класичних діалогів платонівської спадщини, що викладає події, пов'язані з судом над Сократом. Цей суд і фігура Сократа стали знаковими для всього людства. Сократ перший почув внутрішній голоси душі, проголосив автономність внутрішнього світу людини, розвинути судом як не-повагу до богів. Він перший поставив завдання не тільки самому творити мудрість, але й здобувати її від інших людей. Для цього Сократ відкрив принцип діалогу.

Його останні слова, звернені до суддів, що винесли йому смертний вирок, звучать і донині: «Отже, я йду, йду, щоб умерти, а ви — для того, щоб жити. А хто з нас приймає кращу долю, знає один Бог». І він пішов у безсмертя, а його судді — у забуття.

IV. ДАНТЕ «БОЖЕСТВЕННА КОМЕДІЯ» — найвиразніше з огляду на художню геніальність вітлення світогляді епохи Середньовіччя. Але Данте долася хронологічні кордони свого часу. Він створює поему галерею осуджуваних пороків людини і, разом із тим, показує шлях очищення свідомості в її сходженні до «Раю» чистого дуку. Пройшовши пекло, людина може долучитися до творчої мудрості, яка відмічена «повнотою всесвіта», «вищою силою» і перетворюючою стихією «першої любові». На цьому шляху і відбувався перехід до Ренесансу.

V. СЕРВАНТЕС «ДОН КІХОТ» — унікальний твір, в якому через комічні пригоди лицаря Сумного Образу, фактично, все людство відображене в дзеркалі іронії, в його вікових колізіях між ідеальним та матеріальним, творчим та ілюзорним, зануреним у теперішній час і спрямованим у далечині ідеалу. Дон Кіхот — божественний у своїй вірі в лицарські романи та ідеали лицарської честі, гідності та свободи. Але ніхто не називав божественним людство, яке вигадало ці романи та їхні епічні категорії. Адрже сама дійсність, якщо не втрачає відповідності людям, виявляється колажем реальності та мрії. Роман про Дон Кіхота, людину з голубиним серцем, свідчить, що утвердження людяності вимагає не тільки лицарських подвигів, але й маски лицедія, під якою комічне виявляється захисним символом серйозного буття. І не випадково Ф.Достоевський вважав, що роман Сервантеса може послужити виправдувальним документом людству на Страшному Суді.

VI. ШЕКСПІР «ГАМЛЕТ» — п'єса, що стала емблемою світової драматургії. Вона вплинула в образі принца датського трагедію людського життя в обставинах, коли «перерозрив за'язок часів». Трагедія Шекспіра розкриває проблемність людського існування (у граничній ситуації: «бути чи не бути»), але й утверджує гуманістичний імператив гідності та суверенності людини. Вже один епізод із флейтою свідчить про це. Принц звертається до придворних інтриганів: «Зіграйте на флейті!» і повторює це прохання кілька разів, незважаючи на заперечення придворних в тому, що вони не зміють грати на даному інструменті. І коли прохання Гамлета починає розцінюватися як прояв його безумства, він завершує сцену пронизливою фразою: «Як же ви, не вміючи грати на деревинці, намагаєтеся грати мною, людиною?» Тут гуманістичний світогляд отримує чітке формулювання.

VII. ПАСКАЛЬ «ДУМКИ» — яскравий філософський твір французького вченого, що окреслив шляхи до сучасного осмислення природи людини. У ньому була розвинена ідея середнього місцевзнаходження людини у світі: вона — ніщо порівняно зі Всесвітом і — все, порівняно з ніщо. У «Думках» розкрито формулу людського буття: «Людина — мисляча тростина». Вона гнеться, але не ламається, бо має свідомість, здатну змінювати наше ставлення до несприятливих життєвих ситуацій — змінюючи їх або саму себе. Паскаль прозрів драму людського буття, що виростає із несумісності раціонального мислення та ірраціональних обставин життя. Переживанням цієї драми сповнена вся європейська культура, аж до наших днів.

VIII. ГЕТЕ «ФАУСТ» — книга, в якій (нарівні з геніальним художнім вираженням) зламів людської долі: любові, творчості, пошуку значення буття у швидкоплинному часі, прагнення вищих цінностей і вічних істин) міститься передбачення основних колізій нашої техногенної цивілізації. Мефістофель — цинічний диявол прагматизму спокушає вченого Фауста залишити науку і вийти з лабораторії в життя. Піддавшись спокусі, Фауст проголошує гасло — «Спочатку була справа» і продає душу дияволу в ім'я служіння людям. Він хоче зробити всіх людей багатими. І Мефістофель виконує це бажання за рахунок емісії паперових грошей. Але велика кількість грошей створює інфляцію і посилює бідність. Фауст хоче будувати канали, але помічники диявола перетворюють будівництво на екологічну біду. Виходить, що бездуховна практика — небезпечне діяння, практика — двозначна; вона щось створює і щось руйнує, має позитивні і негативні сторони. В образах Гете тут Бог із дияволом бореться. І, оскільки ця боротьба триває всередині людини, вона завжди повинна зважувати етичний баланс своїх починів.

IX. ПУШКІН «БОРИС ГОДУНОВ» — монументальне художнє свідчення етичної метафізики влади, нерідко зарученої зі смертю, свідчення сили бунтаної совісті, її прилучення до російської культури та російського менталітету. Ця культура розвинула незвичайний за масштабом етичний максималізм, який і маніфестує Пушкін, говорячи про людську душу.

Це не просто раціональний висновок. Тут слово «ужасно» нагадує мимовільний вигук пушкінської душі, який пробивається до нас крізь темряву часів живою інтонацією співрозмовника, печальника споконвічних драм людини.

X. ШЕВЧЕНКО «КОБЗАР» — безпрецедентне літературне уособлення цілої нації, українського етносу, уособлення його творчої сили, ментальності та ідеалів. Шевченко створює гайдамацький епос та український варіант біблійних псалмів, який відповідає програмній ідеї Кирило-Мефодієвського братства — сповістити Україну новим Мойсеем, який виведе усі слов'янські народи з неволі. Одним з перших Шевченко вводить у поезію розмовну мову (завдання, яке у XX столітті вирішує Маяковський). Він створює гімн Слову, в якому затребуваність української мови поєднується із загальнолюдським ідеалом Слова, яке було Богом.

Пошли мені святе слово,
Святої правди голос новий!
І слово розумом святим
І оживи, і просвіти!

У всіх перерахованих книгах є голос, що нагадує про людей, які кинули в бурхливе море пляшку із посланням «SOS».

За матеріалами газети «День»

Педагогіка має бути казкою!

«Педагогіка має бути казкою!» - так сказали собі творчі невгамовні викладачі та студенти факультету початкового навчання і влаштували грандіозне факультетське свято «Профі-2011» під кодовою назвою «Педагогіка як казка...».

У цьому році сталося відродження факультетського брендового заходу «Профі»: після 3-х років забуття він повернувся, - оновлений, креативний, хоч і завадав багато клопоту студентам та викладачам щодо його організації.

Якщо згадати історію цього заходу, то започаткував його та 15 років поспіль успішно проводив, а точніше майстерно диригував процесом підготовки й проведення, викладач «Основ педагогічної майстерності», улюбленець студентів - Норов Олександр Олександрович.

Як педагог надзвичайно творчий він усвідомлював, що педагогіка - не лише серйозна наука, в якій фігурують визначення, принципи, методи, форми, засоби навчання і виховання, а, в першу чергу, мистецтво, в якому є місце натхненню, креативному підходу, театру, музиці, поезії, і... звісно, казці!

Як відомо, студенти - великі діти і дуже люблять казки, тому увіяти педагогіку казкою вдалося усім командам-учасникам реаліті-шоу «Профі-2011».

Казковим було усе - починаючи з виступів і завершуючи ведучими й призами. На сцені замість груп III курсу зі стандартними номерними знаками «31...» з'явилися команди «Шалені Феї», «Фрекенбок», «Чумачечіе музики», «Жух», «Релакс», «Кумедні карапузи», які презентували візитки, влаштовували показ мод костюмів сучасного вчителя, кмітливо відповідали на непрості дитячі питання, організовували ігри з залом.

Багато було нестандартного, наприклад, казковими ведучими були не тільки студенти - Мальвіна (Шиманська Даша), П'єро (Лисенко Вадим), а і викладачі кафедри педагогіки і методики початкового навчання - роль Мавки та Мері Поппінс неперевершено зіграла Носко Юлія Миколаївна; постановником дефіле та показу мод була факультетська «модель» Пода Вікторія Миколаївна.

Конкуренція була справді жорсткою, а за нею слідувало казкове журі - Чарівниця з країни Оз (Петренко Ірина Миколаївна, випускниця університету, спеціаліст навчально-методичного відділу), Пеппі Довга Пам'юха з країни Вічного Дитинства (Іванова Олена Олегівна - випускниця факультету, автор-

виконавець, бард, лідер рок-групи), Дядя Стіпа з країни Спортменів (Осадчий Олександр Васильович, випускник університету, завідувач кафедри фізичного виховання), Карлсон з країни Смачного Варення (Барбаш Віталій Іванович, завідувач профорієнтаційного відділу).

Найцікавіше пройшов конкурс «Чомусики». Студенти із залу задавали запитання, які часто можна почути від допитливих молодших школярів, а команди за 1 хвилину мали придумати оригінальну вичерпну відповідь.

Наведемо декілька питань з відповідями студентів: Навіщо татові-кенгуру сумка? (А навіщо на факультеті початкового навчання економіка??). А викладачі Євген Миколайович та Роман Миколайович - брат і сестра чи вони просто схожі? (Вони чоловік і дружина). А хто сильніший - Бетмен чи Декан? (А Декан і є Бетмен! Сила Бетмена в силі, а Декана - в розумі!)

Як виявилось, наші майбутні вчителі початкових класів можуть все, навіть дати відповідь на найскладніші запитання дітей.

Наприкінці 21 група зачарувала всіх глядачів своєю музичною «Лісовою казкою», у якій Добро знову перемогло Зло і щасливі студенти III курсу заспівали разом фінальну пісню про Дружбу.

Свято завершувалося. І, коли Головний Казкар факультету (Бобир Олександр Васильович) та Зберігач ключів від країни Педагогіки (Коновальчук Марина Валеріївна) вручали чарівні ключі коман-

дам, то кожен, хто був у залі, зрозумів, що педагогіка - це дійсно казка, яка знайома нам з дитинства. І в ній, як і в будь-якій казці, є перешкоди, заборони, потяг до мети, добро і милосердя, чарівність і навіть чаклунство. І хоч не в кожній педагогічній казці героям - вчителям і дітям - все вдається легко, але добро все одно перемагає зло, наполегливі та творчі отримують винагороду, хоробрі і мужні ста-

ють переможцями.

І ще студенти зрозуміли, що зробити шкільне життя дітей казкою здатний лише творчий вчитель, який має добре серце.

Тож ПЕДАГОГІКА МАЄ БУТИ КАЗКОЮ!

Марина КОНОВАЛЬЧУК

Багата Україна талантами, щедра на красу. Майже кожного дня на її небосхилі з'являється новий яскравий вогник, який розгорається і, врешті, може стати всесвітньо відомою зіркою. Алла Гаркуша - одна з найталановитіших вокалісток нашого міста. Вона брала участь у таких конкурсах: «Ти зірка» (3 місце) 2008, «Сівер Тон» (2 місце) 2010, «Чернігів має таланти» (8 місце) 2010, регіональний відбір «Червона рута» (2 місце) 2011. Алла навчається на четвертому курсі Інституту історії, етнології та правознавства ім. О.М. Лазаревського Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка. Талановита, красива, розумна, стильна дівчина ділиться з нами своїми планами на майбутнє.

Ти дуже впевнено тримаєш себе на сцені, давно виступаєш?

- З дитинства, з шести років я займаюся хореографією. Танцювала більше десяти років у колективі «Імпульс» у Палаці дітей та юнацтва. Я була віддана цій справі. Потім ми з дівчатами створили свій колектив «Амплуа», і так сталося, що дівчата танцюють, а я співаю. Ми разом працюємо, вони - моя підтримка і опора, я їм дуже за це вдячна, люблю їх і поважаю. А співати я почала приблизно зі старшої школи, де з 10-го класу. Професійно вокалом ніколи не займалася, але в майбутньому я планую отримати другу вищу освіту - музичну.

У цьому році ти закінчуєш 4-й курс, що плануєш робити далі?

Я хочу вступити до магістратури, бо мені дуже подобається викладати. Неймовірно цікаво працювати з дітьми, до того ж ми завжди знаходимо спільну мову. Але низька зарплата вчителя приземлює всі інтереси. В університеті працювати я не хочу, мені здається, я не створена для науки.

Ким ти мріяла стати в дитинстві?

Мене з дитинства вабила сцена, я хотіла бути танцюристкою чи гімнасткою. І зараз я розумію, що сцена - це моє покликання. Була ще в мене така дивна мрія: я хотіла бути продавцем жувальних гумок.

Як тобі спало на думку взяти участь у конкурсі «Чернігів має таланти»?

Перш за все, я хотіла спробувати свої сили, правду кажучи, у мене не дуже багатий досвід участі у вокальних конкурсах. А тут така чудова можливість, випробувати себе і побачити, як мене сприймає публіка. Я думала, що не пройду, навіть, у полуфінал. Часом я себе недооцінюю, це тому, що в мене немає музичної освіти.

Чи відчувала ти хвилювання на сцені?

Знаєш, той артист, який каже, що зовсім не хвилюється - каже неправду. Звичайно, я відчуваю хвилювання, але воно помірне, я можу себе контролювати. Я адаптувала себе до сцени. Важливу роль тут зіграло, те, що я з шести років виступала, і танці загартували мене, дали впевненість.

Що ти відчувала під час свого виступу?

Я відчувала нереальний кайф! Усе, що я роблю, я роблю для глядача з повною самовіддачею. Це не передати словами. Шалена енергетика. Незабутні відчуття. Коли я бачу радісні та задоволені обличчя глядачів, відчуваю їхню підтримку, це для мене - найвища нагорода.

Чи приніс зміни в твоє життя проект «Чернігів має таланти»?

Так. Проект дав поштовх до творчого розвитку, як співачки. До цього я не виступала так багато. Мене стали запрошувати на концерти, вечірки. Я познайомилася та подружилася з великою кількістю талановитих людей. У мене з'явилися фани. Це не зовсім звично, але дуже приємно - мати прихильників. Після участі у проекті мене запросили як солістку співати в групі.

Як цікаво, що за група, якщо не секрет?

Не секрет. Мене знайшли хлопці із гурту

ShouldersHead. Спочатку вони запропонували заспівати разом - Алла Гаркуша та ShouldersHead, а потім так вийшло, що вони запросили мене як солістку.

Яку музику ви граєте?

Рок, але більш такий спокійний, поп-рок.

У Вас уже є репертуар?

Звичайно, хлопці дуже талановиті, тому і музика і тексти - у нас усе своє. Більшість пісень у нас англійською. Один із учасників має філософську освіту, тому проблем з текстами не виникає. Все правильно оформлено як граматично, так і стилістично.

Які плани у гурту ShouldersHead?

Участь у різноманітних конкурсах та фестивалях. Ми вже брали участь у проекті «Чернігів має таланти 2», але, на жаль, наша спроба не увінчалася успіхом.

Розкажи про свій сценічний образ як вокалістки. Як ти обираєш пісню, ставиш номер, де береш костюми?

Спочатку обираю пісню. Намагаюся обирати ту пісню, яку б не співали інші чернігівські вокалісти.

Пісня повинна бути дуже відомою для загальної аудиторії. Я вважаю, що вибір пісні та її виконання є важливими для виконавця. Якщо ти співаєш чужу пісню, то мусиш бути на рівні, чи навіть краще за інших. Другим кроком є постановка номеру. Ми з дівчатами з шоу-балету «Амплуа», працюємо над хореографією. Хочу наголосити, що я не керівник шоу-балету «Амплуа», я така ж його учасниця, як і мої любі дівчата. Третім кроком є підбір костюму.

Я можу сама шити, тому придумую і майструю свій сценічний образ самостійно.

Алла, чи є у тебе ідеали в музичному світі, на яких ти рівняєшся?

Крістіна Агилера. Тільки, вона не мій кумир, вона - вокальний взірць. Намагаюся, співати як вона.

З ким із відомих виконавців ти б хотіла заспівати дуетом?

Це, звичайно, Крістіна Агилера. А з вітчизняних виконавців - Тіна Кароль, Джамала та Григорій Лепс, обох дуже люблю!

Як ти проводиш вільний час?

Прогулянки з друзями, відпочинок на природі, люблю піддавати театр і різноманітні концерти, і, звичайно ж, спілкуватися в соціальній мережі.

Відкрив секрет, як ти відпочиваєш після концерту?

Концерти мене не дуже виснажують. Як кажуть, роблю своєю справою свою улюблену справу, і праця тебе ніколи не буде виснажувати. Я була б дуже щасливою, якщо у моєму житті все б склалося саме так. А загалом, прийти в тонус і зняти атому мені допомагає музика. Музика - рух, а рух - це життя.

Катерина АГІЄНКО

Морський Дмитро Дмитрович

«Намагаюсь спіймати сонце»

З початком весни в читальному залі нашого університету проходила виставка робіт Морського Дмитра Дмитровича, старшого викладача кафедри естетичного виховання факультету початкового навчання, художника виховного відділу та наукової бібліотеки, голови Чернігівського районного об'єднання вчителів образотворчого мистецтва. Біля 50 короточасних етюдів з натури талановитого художника, виконаних аквареллю, були подаровані університету.

Дмитро Дмитровичу, чи є у Вас улюблена пора року для виконання етюдів?

Улюбленої пори року як такої немає, адже, кожна з них приваблива по-своєму, і кожна може приворожити та запасти в душу. Скільки нас — стільки й миттєвостей. Кожна пора року має особливий магнетизм, який хвилює і стимулює до дій. Люди завжди реагують на те, що спостерігають. Своя душа є у осені з мінливими вітрами й дощовими ранками, у весни вона інша — усе пробуджується, грає барвами, прокидається від сну. Літо — найгірша пора року для художника, бо на вулиці стільки комах, що нема відбою.

Як часто Ви малюєте етюди?

На етюди ходжу кожного дня, ловлю мить і даю їй друге життя, але вже на папері.

Яка деталь найголовніша у виконанні етюдів?

Коли людина реагує на оточуюче середовище, вона реалізує свої здібності. Найголовніше — це робота з натури. Рідко кому вдається передати одну неповторну мить та зробити акцент на головному, виділити тему подачі та реалізувати її, показати гру тіней, барв, перспективу і особливо спіймати сонце... Ви знаєте, «я ганяюся за сонцем!» Я намагаюся вловити одну єдину мить, яка більше не повториться. Буде інша, але вже не така, не схожа на попередню. Кожна робота — загадка. І в мене є так звана «причіпка» — намагання передати простір на короткий відстані, показати безмежне на клаптику паперу.

Дмитро Дмитровичу, більшість Ваших робіт виконані аквареллю, хоча є і пастель, олівець, ручки, масло. Можна зробити висновок, що акварель — Ваша найулюбленіша техніка?

Ви знаєте, акварель — вона як скрипка, яка спонукає до конкретної роботи, дає поштовх до ро-

боти, звучить мелодійно і передає стан душі й серця, вона нічого не приховує. І, якщо зробив якусь помилку, — краще вже викинь зіпсовану роботу і зроби нову. Масло малювати легше — можна виправити будь-що і в будь-який момент.

Скільки картин вже є у Вашому творчому доробку?

Близько 1,5 тис. картин розійшлися тільки по Чернігову. Жодної з них я не продав — всі дарував, без виключення.

Адже багатство — це далеко не гроші, а те, що всередині. Мені дуже приємно, коли людина цікавиться моїми працями, коли вона звертає увагу на те, що я роблю і як я це роблю. Порахувати й сказати точну кількість, мабуть, не зможу, але кожна з них пам'ятаю, у кожній є своя історія, яка розкриває тему душі і серця.

Чи є роботи, які Ви вважаєте найкращими?

Кращі роботи ще попереду. Головне — вміння щось робити! Ніколи не треба заспокоюватися, необхідно завжди прагнути до висоти; намагаюся не тільки передати свої почуття за допомогою пензля і фарб, а й донести цю історію до серця всіх і кожного!

Якою вона була, Ваша перша картина?

Щоб над чимось працювати — потрібен стимул. Коли я навчався на агронома, у мене був сусід по кімнаті, який гарно малював і вважався «художником» серед молоді. Одного разу він намалював козака на коні. Гарний був малюнок. І коли хлопці роз'їхалися по домівках, бо жили недалеко, мені захотілося намалювати таку ж гарну картину, і я почав її перемальовувати. Уявіть собі, я її малював з 9-ї ранку до 16.00!! Малюнок вийшов гарний, але тут я зрозумів, що він все одно був не моїм. Я просто скопіював відчуття іншої людини, тільки для того, щоб довести,

Короткі біографічні відомості:

Морський Дмитро Дмитрович народився в селі Смоляни, Куликівського району, Чернігівської області. Закінчив Смолянську середню школу та вступив до Сокиринського сільськогосподарського технікуму за спеціальністю «агроном». Другу освіту отримав у Московському університеті мистецтв імені Н.К. Крупської. Після повернення до рідної домівки працював учителем молодших класів та мистецтва. З 1986 року Дмитро Дмитрович працює в ЧНПУ імені Т.Г. Шевченка старшим викладачем кафедри естетичного виховання факультету початкового навчання, художником виховного відділу та, відтепер, і наукової бібліотеки.

вати таку ж гарну картину, і я почав її перемальовувати. Уявіть собі, я її малював з 9-ї ранку до 16.00!! Малюнок вийшов гарний, але тут я зрозумів, що він все одно був не моїм. Я просто скопіював відчуття іншої людини, тільки для того, щоб довести,

що і я так можу. Відтоді мені стало зрозуміло, що кожна людина переживає по-своєму й виражає свої почуття також на свій лад, і я почав зображувати свої власні пейзажі. Знаєте, коли я малюю етюди, шукаю нові пейзажі – я кожен день відкриваю Америку. У давно звичних для нашого ока місцях я кожного разу помічаю щось нове.

В якій послідовності Ви працюєте над етюдом та скільки часу витрачаєте на картину?

Перше – це композивання. Треба зрозуміти для себе, що малювати, що хочеш цим сказати та в який спосіб. Потім конструктивно наносимо легкий ескіз олівцем, придивляємося, де має бути світло, де тінь, а вже потім звертаємо увагу на об'ємне та просторове й домальовуємо етюд. В середньому етюд займає 25 хв. Найдовше я малював твір 1,5 години.

З чого почалася Ваша викладацька діяльність у стінах нашого університету?

Я був звичайним учителем початкової школи, який малював етюди. Чутки про мої роботи дійшли і до стін університету. Приїжджали з перевітками подивитися, хто то за Морський такий?, придивилися, запропонували роботу, і я погодився. До стін нашого університету я прийшов як методист на теперішню кафедру естетичного виховання.

Які навички та вміння повинен мати вчитель мистецтва?

Викладач мистецтва – це велика відповідальність. Учителю має малювати швидше за студента. За півтори години він має не тільки намалювати картину, подати матеріал, а й показати, як це робиться, розкрити очі й навчити бачити. Тут перетинаються дві теми: тема ремесла й тема художника. Потрібно бути знавцем своєї справи й вміти реалізувати її за допомогою техніки. Людина повинна мати чималий досвід і стаж роботи для того, щоб переконати студентів, що треба робити саме так, а не інакше.

Не бойтесь, що студенти перехоплять Ваші прийоми й малюватимуть краще за Вас?

Перехоплять прийоми – хай спробують. Це ж так гарно, коли одна людина навчає іншу й віддає їй частину своєї душі, знаючи, що це піде їй тільки на користь. Щоб зрозуміти саму суть – треба зуміти йти через призму бачення. Реалізація здійснюється через результат. На мою думку, у кожної людини є всі можливості добитися того, що вона хоче.

Дмитро Дмитровичу, які б поради Ви могли дати нашим студентам?

Знаєте, ті, хто захоче реалізувати себе в мистецтві, знайдуть спосіб, як досягти цього. Вони повинні кожного дня вдосконалювати себе, вміти відчувати, а не навчатися тільки для того, щоб отримати диплом. Єдина порада в практичному плані – якщо вже надумалися малювати пейзажі – не дуже вибирайте, а скоріше сідайте до роботи, щоб не втратити мить!

Редакція газети «Універ.Сіті» від імені всього університету вітає Дмитра Дмитровича з виставкою і бажає творчих злетів, натхнення і, звичайно, вдячних студентів!!!

Анастасія СИЛЕНОК

СВК «Буревісник» - ШВСМ м. Чернігів залишається в чоловічій суперлізі

14 травня у м. Вінниця відбулися перехідні ігри за право брати участь у чоловічій суперлізі між командами «СДЮСШ - Міцний горішок» м. Вінниця та СВК «Буревісник» - ШВСМ м. Чернігів.

Після двох домашніх перемог чернігівці отримали реальний шанс залишитися в елітному дивізіоні українського

волейболу. Для цього конче необхідно було перемогти ще раз. І підопічні Миколи Благодарного справилися з поставленим завданням. У напруженому п'ятисетовому поєдинку вони здолали своїх суперників з рахунком 3-2.

Перша партія була за господарями (25:15). Здається, все йшло до їхньої перемоги,

але гості зуміли вирівняти хід матчу і зрівняли рахунок по сетах (19:25). Третій сет був більш напруженим, і господарям вдалось виграти його (25:22). Зрозумівши, що так і можна програти гру СВК «Буревісник» - ШВСМ кинувся відіграватися і зумів виграти досить легко четвертий сет (18:25). П'ята партія розставила всі крапки над «і». Господарі вигравали 10:8, але так і не змогли довести гру до переможного закінчення. Чернігівці зуміли виграти (15:12) і тим самим закінчити серію перехідних ігор.

Таким чином, СВК «Буревісник» - ШВСМ м. Чернігів зберіг прописку в чоловічій суперлізі.

Олексій СЕМЕШКО

Вітаємо студентку 2-го курсу філологічного факультету - **Олену Новик**, фіналістку чемпіонату Світу з кікбоксингу, який проходив у травні в м. Києві. У чемпіонаті брали участь 42 країни, Олена завоювала срібло у категорії «фулл-контакт» (вага - до 55 кг.)

А також вітаємо **Олександра Алієва**, студента 2-го курсу філологічного факультету, зі сріблом на чемпіонаті Світу з бойового багатоборства у версії «фулл-контакт». Так тримати!!!

В обіймах Мельпомени

Немає серед нас жодного, хто хоча б раз у своєму житті не подорожував чарівним світом театру. Подорож ця розпочинається ще в ранньому дитинстві, з ранкових передноворічних вистав у дитсадочку, а от закінчується для кожного по-різному. Деякі з байдужістю ставляться до сценічного дійства і назавжди сходять з дистанції, надаючи перевагу реальності. Хтось поринає з головою у захоплюючий вир вигаданих історій та, прагнучи прожити за одне своє життя безліч чужих, обирає шлях актора, або ж стає на режисерський шлях, прагнучи створювати власні світи. А хтось закохується у театральне мистецтво так міцно, що назавжди залишається палким прихильником театру.

Саме для останніх наприкінці березня і відбувалося магічне дійство, що зветься «Простір». Уже втретє в стінах ЧНПУ зібралися молоді, креативні та талановиті люди, у гарному сенсі цього слова «хворі» театром, щоб поділитися своїми творчими здобутками з глядачами. Протягом трьох днів колективи з Білорусі, Росії та України творили дива, бо інакше як дивом не можна назвати те, що відбувалося в актовій залі ЧНПУ. Здивований та захоплений глядач подорожував у часі й просторі, опиняючись то у чарівливій античній Греції, то у кривавому Римі, то у пристрасній Іспанії, то у Російській імперії часів Чехова... Кожна з вистав знайшла відгук у душах публіки: одна змусила замислитися над сен-

сом власного життя, інша допомогла подивитися під іншим кутом на давно відому історію, третя просто розважила та допомогла зняти напругу після важкого робочого чи навчального дня. Але байдужих у глядацькому залі не залишилось.

Особисто мене «зацепила за живе» вистава, яка приїхала до нас з Москви і стала фінальним акордом фестивалю – «Двоє на качелях». На сцені – лише двоє, Він та Вона, Гітель та Джеррі, познайомилися випадково і раптом зрозуміли, що стали пов'язані між собою чимось глибшим та більшим, ніж просто кохання. Їхні почуття трагічні, пристрасть змінюється ніжністю, а потім обертається непорозумінням. Гойдалка розхитується над прірвою, злеті чергуються з падіннями, емоції переловнюють серця, а минуле міцно тримає і не хоче відпускати зі своїх обіймів. Зрештою, саме ця фанатична прив'язаність до минулого одного з героїв і стає причиною розриву. Але кохання хоч і не перемагає, проте назавжди залишається у серцях та пам'яті обох.

Вистава справедливо отримала дві вагомі нагороди – за кращий акторський дует та кращу режисуру.

Хочеться згадати гостей з Києва, що виступали поза конкурсом – театр «Відкритий погляд». Їхня осучаснена інтерпретація безсмертного гоголівського «Одруження» викликала бурю емоцій у глядачів. Сміх лунав протягом усієї вистави, а яскраві образи женихів, втілені талановитими молодими акторами, напевно, підкорили усі жіночі серця. Особливо сподобався дівчатам харизматичний Бальтазар Бальтазарович, який прямо під час вистави намагався знайти нове кохання серед глядачок.

А от володарі минулорічного Гран-прі, Народна театр-студія «Хочу» зі Львова, на мою думку, припустилися помилки, обравши не надто вдалу п'єсу. Трагіфарс «Фуршет після прем'єри» у їхньому виконанні отримав лише другорядні нагороди.

Що ж до переможця, то ним став Театр «О!» з Донецька. Вистава «Корида й Майстри» підкорила серця журі та отримала найвищу нагороду.

Багато теплих слів можна сказати про кожний театральний колектив, що відвідав Чернігів цього року і залишив по собі дорожочинні спогади у серцях глядачів. Отже, я маю щиру надію, що наступна весна подарує нам іще один чудовий фестиваль, а з ним – багато цікавих знайомств, захоплюючих вистав та нових друзів.

Ксенія БУШМАНОВА

*Не вмере поезія, не згине творчість духа,
Поки живе земля, поки на ній живуть...
В. Самійленко*

Логотип. Автор -
Катерина
Вільховецька.

23 лютого 2011 року на філологічному факультеті під керівництвом викладачів кафедри української мови і літератури Світлани Шуміло та Світлани Сигливець було створено літературну студію «P.S.».

Назва студії «P.S.» (Post scriptum) доволі символічна, а її колектив – молодий та поки що малочисловий, тому запрошуємо всіх охочих «відкрити» себе світові, а спраглих до творчості – створити свою післямову в кожному параграфі свого життя. Тут ви матимете можливість поспілкуватися, повчитися, поділитися враженнями чи просто відпочити. Адже література, будь-який із її родів, за словами О.Грушевського, – «це постійний рух, постійна еволюція, шукання нових шляхів, творення нових поглядів та образів». Приєднуйтеся, творіть, шукайте, і післямова стане цікавішою! Вашій увазі пропонується спроба пера поета-початківця філологічного факультету.

Анна БАГЛЕЙ

Весенний снег

*Падал весенний снег
Да-да, именно весенний
По улице шел человек
Нашего особенного
Как все он*

*Серое пальто да перчатки серые
Все по последней моде
Но был он одет, к сожалению,
Не по этой погоде
Не для этого города
Да и вообще казалось для другой
жизни
На которую так рассчитывал
Вроде как и быть с ней.
Шагая по заснеженным улицам
Ничего не заметая нового
Размышляя о будущем
Встретая старых знакомых
Он просто шел и надеялся
Что этой весной
Не так как раньше
Что на этот раз все изменится
Не только в мечтах
Без фальши.*

Тетяна КРИЖЕВА

*Не сегодня, не вчера
потерялись в датах.
Мы когда-то не пришли,
я ушла когда-то.*

*Мы замерзли. Плак бывает,
но не в том причина -
нам ладошки согревают
разные каминьки.*

*В уши разные мы прячем
общие секреты,
А холодное «удати»
вместо прежних «где ты?»*

*Как в кафель галубой
разлетелась кружка...
Жаль, разбилось мы с тобой,
милая подружка...*

Настя УЛЮШЕВА

Ніч без сну

*Ніч без сну залишилась позаду,
на столі уже стигне сніданок,
Стомлена на стільці я сидю,
поднялась – прокидається ранок.*

*Як заспане сонце, встає
ліжмивається бризками ногі.
Спить пташка ще може,
ти теж не спати твої очі?*

*Запускаю руки в волосся,
відшукуючи подих тепла.
Ми прийшов, ти мені це здалося,
але ранком тривогого пішла...*

*Скільки світила з тобою прийшло,
що сховалися промені сонця!
Скільки радості серце знайшло,
що й хмарки заглядають в
віконце!*

Напередодні закінчення навчального року журналісти та редактори «Універ.Сіті» задумалися над досить важливим питанням, яке постає перед кожним випускником: «А що власне робити з отриманим дипломом?» Ми поцікавилися в більш досвідчених людей, які свої дипломи отримали вже давно, чи відповідали ті емоції та передчуття, надії, які вони пов'язували з отриманням диплому з тим, що вони мають від нього тепер, і чи допоміг їм диплом в житті взагалі. Ось з таким питанням наші журналісти вирушили до найвідоміших персон світу... тьфу, університету.

Євгеній Федорович Вінніченко, заступник декана фізико-математичного факультету:

Емоції перед отриманням диплому та зараз не зовсім співпадають. Не можу сказати, що я розчарований, просто мрії, які є у студента під час навчання і та вершина, яку він досягає, коли отримує диплом, насправді є великою дуже великою шляху. Тільки ось з того моменту, коли людина покидає ВНЗ, з'являються нові вершини та мрії, яких неодмінно хочеться досягти. Але з часом приходить розуміння того, що для досягнення мрій одного диплому мало...

Горчинський Сергій Володимирович, заступник декана технологічного факультету: Можу сказати, що всі мої емоції

та сподівання перед отриманням диплому повністю співпадають з тим, що я відчуваю зараз. І це стосується як і першої частини спеціальності, так і спеціалізації. Сталося навіть краще, ніж я очікував. Насправді я не планував працювати там, де я зараз працюю... та загалом, думаю, що сподівання справдилися.

Стеченко Тетяна Олександрівна, декан філологічного факультету:

Група в нас була дуже дружньою, тому на момент отримання диплому мені було досить сумно. Душу гріє той факт, що попереду була магістратура. А далі склалося так, що після магістратури я залишилася в університеті. Ось і виходить, що вже викладач, а не справді як вічна студентка. Диплом в нагоді став, адже, працюю за спеціальністю, викладаю свою улюблену «Практичну граматику».

Тимошенко Анатолій Григорович, проректор з навчально-педагогічної та виховної роботи: Існує така думка, що з початком роботи людина має забути все те, чого її вчили в університеті та почати вчитися заново. Я категорично з цим не згоден. У мене був випадок, коли я прийшов до школи, в яку я потрапив за розподілом після отримання диплома, директор сказала:

«Я вам хотіла запропонувати посаду завуча, та у вас з методики «четвірка!»». Тому можу сказати, що диплом мені особисто завжди допомагав, а ось оцінка, яка в ньому стоїть, може ніколи нашкодити.

Дроздов Олександр Юрійович, заступник декана психолого-педагогічного факультету:

Диплом я отримав з відзнакою. Звичайно, факт отримання диплому викликав приємні відчуття. Та я не розцінював все це, ніби воно мені просто з неба на голову звалилося. Ми ці дипломи заробили. І зараз він мені допомагає як і всім тим, хто свій диплом отримує не просто так. Що таке власне «диплом»? «Диплом» в першу чергу – це символ, і в одному випадку за цим символом може нікого не стояти, а в іншому – знання отримані під час навчання.

Кузьомко Юрій Михайлович, декан факультету фізичного виховання: Диплом

мені, звичайно, допоміг. Це стало становленням мене як учителя, як педагога, як особистості. Я як пішов на факультет фізичного виховання у 1967 році, так і тут і залишився. Що стосується моїх сподівань..., то тут можу зазначити, що головне – мати ціль у житті, а там вже, як каже народна мудрість, «человек предполагает, а Бог располагает».

Третяк Олександр Петрович, декан хіміко-біологічного факультету:

Зрозуміло, що диплом мені допоміг – без базового документа неможливо зробити кар'єру в науці. Хоча після отримання диплома були трохи налякані, адже ми працювали, навчалися, а потім раз – і вже не знаємо, що робити.

Опитування провели
Ліза ІГНАТЕНКО
Оля ГЕТАЛО